

τῆ ἀενάῳ τύρβῃ, ἐν τῇ λυσσῶδει τῶν παθῶν πάλη, ἥτις τὸν βίον τῆς ἀποτελεῖ ;

Ἄλλὰ φεύγεις, πετᾶς, μὲ καταλείπεις, χιονόπτερος ξένη μου ! ποῦ πάλιν σὲ ὠθεῖ βιαίως τοῦ χειμερίου βορρᾶ ἢ πνοῆ ; ὦ ! ἂν πρὸς τὰ ἀργυρόφωτα ὕψη τοῦ Παρκαδείσου νῦν ὁδεύης, ὦ αἰθερόβιος τῆς γῆς παροδίτις, ὦ ἱερὰ ἀγγελιαφόρος, εἶπέ, εἶπέ πρὸς τὸν Θεόν, σ' ἐξορκίζω, ὅτι ἡ νέα ψυχὴ μου, βαρυνθεῖσα τὸν κόσμον μετὰ τῶν σάλων καὶ τῶν τρικυμιῶν του, μετὰ τῶν χαρῶν καὶ ἐλπίδων του, ποθεῖ νὰ λάβῃ τὰς ἀσπίλους πτέρυγές σου, ἵν' ἀναβῆ πρὸς Αὐτόν !

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Κορνηλία Λ. Πρεβεζιώτου

Ο ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΥΜΝΟΣ

Ἡ ἐπομένη ἄνευ ἀξιώσεων ἑμμετρος παράφρασις τοῦ πολυθρυλήτου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνου, ἐδημοσιεύθη πρό τινος εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα». Ἡ παράφρασις αὕτη ἐγένετο πρὸς ἰκανοποίησιν φιλικῆς ἀπικτήσεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Φρεαρίτου, ἀξιώσαντος παρὰ τοῦ μεταφραστοῦ τὴν ἐν καθαρευούσῃ γλώσσῃ ἑμμετρον τῶν ἐνοιῶν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ὕμνου ἀπόδοσιν.

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Σέ, τὸν περιδοξὸν κιθαριστὴν,
τὸ τέκνον τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου,
τὸν καθιστάντα εἰς ἡμᾶς γνωστὴν
τὴν τύχην τοῦ ἀγνώστου ἔτι βίου
διὰ χρησμῶν ἀγίων, ἀθανάτων
ἀπὸ τῶν βράχων τούτων τῶν ἀβάτων,

Σὲ θὰ ὑμνήσω, ὅτι ἐπελθὼν
ἐλύτρωσας τὸ ἱερὸν μαντεῖον
ἀπὸ τῶν ξένων τῶν πολυπληθῶν,
ἀπὸ τοῦ δράκοντος τῶν πολεμίων,
διὰ βελῶν τρυπήσας ἐπαλλάλων
τοῦ ὄφθεως τὸ δέρμα τὸ ποικίλον !

.....

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ὦ κόραι, αἴτινες τὰς χλοεράς
 τοῦ Ἐλικῶνος ἔχετε κλιτύας,
 προσέλθετε καὶ μέλψατε φαιδράς,
 εὐώλενοι παρθένοι, εὐλογίας,
 τὸν χρυσοκόμην Φοῖβον ἐξυμνοῦσαι,
 τὸν φίλον ἀδελφόν, ὦ θεῖαι Μοῦσαι.

Τῆς Παρνασσίδος ταύτης κορυφῆς
 τὰς ἔδρας διαβαίνων τὰς εὐρείας,
 προσέρχεται αὐτὸς φωτοστεφῆς
 εἰς τὴν ἀγνὴν πηγὴν τῆς Κασταλίας,
 χορὸν Δελφίδων ἅγει θεσπεσίων,
 καὶ κυβερνᾷ τὸ πάνσεπτον μαντεῖον.

Ἐλθὲ καὶ σύ, ὦ πόλις ἱερά,
 Ἀθῆναι, τέμενος τῆς Τριτωνίδος,
 ἦν οὐδεμία βία κρατερὰ
 πολεμικῆς δαμάζει καταιγίδος,
 ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς σου ἡ θεὰ ἐκείνη
 παντὸς κακοῦ πνοὴν ἀπομακρύνει!

Ἐπὶ ἀγίων σήμερον βωμῶν
 ὁ Ἥφαιστος μπρῖα ταύρων καίει,
 καὶ κνίσσα μετ' Ἀραβικῶν ἀτμῶν
 εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὴν αὐλὴν προσπνέει,
 ἐκπέμπει δ' ὁ αὐλὸς ὄσθην γλυκεῖαν
 καὶ ἡ κιθάρα θεῖαν μελωδίαν.

.....

Σταμάτιος Δ. Βάλβης

